

MARIA FĂRĂMĂ

cl. a VII-a, Liceul Teoretic „Mircea Eliade”, or. Nisporeni
Mențiune, secțiunea „Eseu – elevi de gimnaziu”

Sunt un dicționar de antonime

„Ce este adevăratul Eu? E ceea ce ești dumneata, nu ceea ce fac ceilalți din dumneata.”

Paulo Coelho

Cine sunt eu? O întrebare cu o infinitate de răspunsuri. Îmi macin conștiința, interiorul fragmentându-mi-l în mii de boabe de nisip ca să aleg esența Eului meu.

Întorc răspunsurile pe o parte, pe alta, să văd dacă îmi plac sau nu. Le schimb. Apoi o iau de la început... Adulmec mirosul, cercetez culoarea, încerc să-i aflu gustul. Sunt răspunsuri care mă satisfac, aproape că le găsesc, dar pe ultima sută de metri există un impediment și îmi schimb părerea. Apoi iarăși pornesc în mașinuța căutării, a propriului cuget. Câteodată mașinuța se defectează, nu mai rezistă beznei... Cugetul îmi reproșează că sunt o dezordonată și mai bine aș renunța...

Sunt o pasăre, care încearcă mereu să urce sus pentru a-și împlini visurile, dorințele. Sunt o pasăre care zboară cu înverșunare împotriva curentului ca să nu o dea jos și să nu-și piardă speranța în ceea ce este. După aceea mă mai gândesc și-mi zic: „Oh, eu nu sunt o pasăre. Pot cădea jos, pot renunța la dorința care nu e decât o iluzie călătoare”.

Sunt o furtună. Pot distruge totul în calea mea. Sunt de neînvinș. Am tărie. Simt o indiferență față de ce se întâmplă. Nu-mi pasă de nimeni și de nimic. Nu-mi pasă dacă tu, omule, mă vei învinui, mă vei înjura pentru că te-am rănit, dar apoi îmi spun: „O, Doamne! Cum pot gândi așa? Nu am curajul nici să mă ating de-un simplu șoarece care mi-a mâncat bucățica de cașcaval. Gândul că aș putea cauza vreun rău apropiatilor mei mă îngrozește”.

După un timp, îmi dezmoțesc creierul și iarăși pornesc cu mașinuța cugetului pe tărâmul „Cine sunt eu?”. Într-un final, ajung pe planeta bibliotecii. O!... am o pană de motor, probabil din cauza prafului. Îl înlătur și ce să văd? Un dicționar. Cred că am rezolvat problema Eului meu. Da... poate că sunt un dicționar de antonime... și am libertatea de a-mi alege propriile calități. Este ca și cum aș respira o lumină de reflexie a armoniei dintre cuvintele opuse, iar dacă mă simt bine așa, voi fi și în continuare eu însămi, ignorând ideea de a fi un om perfect.

Sunt un dicționar de antonime! Și mă răzvrătesc împotriva celor care îmi reproșează că nu e un lucru bun flexibilitatea mea. Unii cred că fiecare om trebuie să fie perfect, așa cum și-l doresc. E ca și cum ar trebui să fim păpuși din ceramică, gata împachetate ca un dar prețios pentru viață. Păpuși care își au deja caracterul bine format de la A la Z și punct! Dacă am fi doar niște păpuși din ceramică, am trăi într-un Univers întors. De aceea, să fim noi înșine!

Bunăoară, eu voi fi în continuare un dicționar de antonime. Acum pot spune „Da”, acum pot spune „Nu”. Îmi voi ține echilibrul între zâmbete și lacrimi, iubire și ură, bucurie și tristețe, lumină și întuneric, speranță și iluzie, împăcare și ceartă, prietenie și trădare, iertare și suferință, fiindcă prin labirintul vieții găsești de toate, iar eu le voi accepta.

De exemplu, acum plâng. Simt o greutate în suflet, reușind să o înving prin lacrimi, iar apoi îmi zic că în jur totul e minunat; nu merită să sufăr și zâmbesc. E ca și cum din puținii mei bănuți pe care i-am adunat cu greu mi-am cumpărat o ciocolată ieftină, apoi îmi zic că lasă, îmi voi cumpăra altă dată una mai bună.

De multe ori trec prin focul iluziilor. Ele mă ard și îmi provoacă durere. În aceste clipe încerc să-mi mențin optimismul și reușesc cu ajutorul speranțelor. Nu trebuie să mă autodistrug cu iluzii, ci să mă salvez prin speranțe și încredere în forțele proprii.

Câteodată, mă trădează un prieten. În aceste clipe trec printr-o mare dezamăgire și parcă undeva, în adâncul sufletului meu, ar vrea să încolțească un bob de ură, pe care mi-o suprim. Mă simt ca un naufragiat pe o insulă pustie, chiar dacă nu am greșit. Mă gândesc că poate nu am fost o prietenă prea bună și încerc să prețuiesc prietenii mult mai mult. Încerc să ofer celor din jur mult mai multă iubire.

Cine sunt eu? Sunt un dicționar de antonime... Sunt ceea ce sunt... și încerc să cunosc lumea cu bune și rele, cu plăceri și dureri, să cunosc viața adevărată păstrându-mi demnitatea de a fi Om...

